

LBRIS

We know
books

CHICO XAVIER

SACRIFICIUL

**Un roman dictat de
Spiritul Emanuel**

soma
București 2024

Tehtoredactare: Ana-Maria Băluță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
XAVIER, CHICO
Sacrificiul : un roman dictat de Spiritul Emanuel / Chico
Xavier. - București : Soma Nova, 2024
ISBN 978-630-6690-03-9
133.9

Chico Xavier
 AVE CRISTO

Copyright 1953
 by FEDERACAO ESPIRITA BRASILEIRA

Copyright © 2024 Soma Nova

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte
 este permisă numai cu acordul prealabil scris al Editurii Soma Nova

Notă cititorului*

Dragi cititori,

Pentru a veni în întâmpinarea celor care aspiră să înțeleagă așa cum se cuvine și să aprofundeze aspectele importante ce sunt prezentate în această carte, a fost conceput un Glosar ce conține explicațiile extinse suplimentare ale unor termeni.

Astfel, dacă veți întâlni în textul acestei cărți anumiți termeni marcați prin adăugarea în partea din dreapta-sus a acestora a unei stelute (de exemplu, karma), aceasta înseamnă că puteți găsi și consulta o necesară explicație în extenso a respectivilor termeni în Glosarul care se găsește în finalul cărții.*

Tiparul executat la S.C. X PROMPT PRINT S.R.L. București
 e-mail: contact@xprompt.ro,
 tel 021 423 20 58,
 web: xprompt.ro

CUPRINS

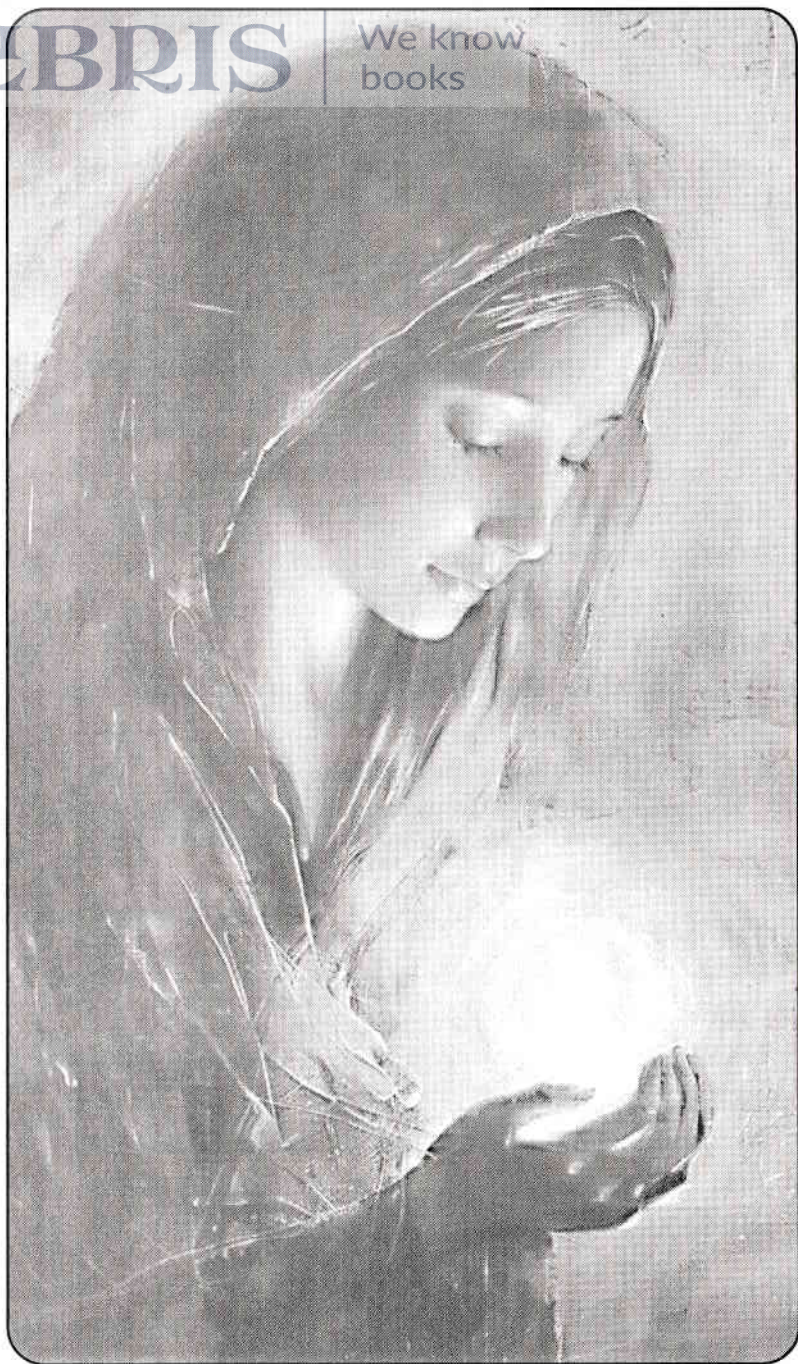
VECHI AMINTIRI..... 7

PRIMA PARTE

SACRIFICIILE IUBIRII	11
DORURILE TINEREȚII	31
DRUMUL CĂTRE AMERICA.....	72
EPIDEMIA DE VARIOLĂ.....	97
COPILĂRIA LUI ALCYONE.....	139
NOI DIRECȚII	164
DRUMURILE ÎNCERCĂRILOR.....	184

PARTEA A DOUA

PĂRINTELE CHARLES	209
DIN NOU LA PARIS	239
ÎNCERCĂRILE CREDINȚEI.....	277
REÎNTĂLNIREA	302
ÎNCERCĂRILE DE RĂSCUMPĂRARE	349
SINGURĂTATEA AMARĂ	368
DESPĂRȚIREA.....	389
GLOSAR DE TERMENI.....	415

VECHI AMINTIRI

Cine poate citi în ceilalți vechile amintiri, care luminează căile eternității?

Îmi amintesc de Alcyone din zilele copilăriei ei. Obişnuiam să o văd plimbându-se cu părintele Damiano în grădina unei vechi biserici spaniole, la apusul soarelui.

Se uita în sus la cer cu fața ei inocentă și întreba îngândurată:

— Părinte Damiano, cine a făcut norii aceia? Arată ca niște flori mari și grele care nu cad niciodată la pământ.

— Dumnezeu' i-a făcut, copila mea, spunea preotul.

Și pentru că inimii unui copilăș nu-i poate scăpa din vedere niciun lucru, oricât de simplu și umil ar fi el, ea continuă să întrebe:

— Și pietrele? Cine a creat pietrele de pe pământ?

— Dumnezeu' le-a făcut și pe ele.

După ce analiză aceste lucruri cu privirea pierdută în amurgul cel vast, fetița exclamă:

— Ah! Cât de bun este Dumnezeu'! Nimeni nu a fost uitat!

Era într-adevăr ceva deosebit să văd bunătatea ei remarcabilă, interesul ei pentru îndeplinirea unei îndatoriri, abnegația ei față de adevăr și bine'.

Am înțeles imediat că familia ei iubitoare din Avila era formată pe baza unor prietenii puternice, ale căror origini se pierdeau în timp'.

Anii ei - minute pe ceasul veșniciei - au trecut aglomerați și plini de iubire'. Copilul de ieri a devenit o tânără binevoitoare plină de înțelepciune. Viața ei nu a fost o simplă înșiruire de activități obișnuite, ci o dovadă continuă de altruism îndumnezeitor. Încă din copilărie, Alcyone era un focar de iubire', o sursă de lumină vie, în care se putea întrezări gloria maiestuoasă a Cerurilor. În bucurie' și suferință, în fericire' și greutate; comportamentul ei era o lecție minunată în orice circumstanțe.

Cred că nu și-a împlinit niciodată nici măcar o singură dorință personală, dar în schimb, era mereu conștientă de voia lui Dumnezeu'.

Nu am văzut-o niciodată preocupată de propria ei fericire' - în schimb, era foarte interesată de pacea și bunăstarea tuturor celorlalți. Era deosebit de atentă să-și ferească exprimările virtuților ei spirituale departe de privirile celorlalți, dar se străduia mereu să pună în valoare ideile' nobile ale celor din jurul ei, pentru ca ei să se simtă iubiți, optimiști și fericiți.

Viața mea a trecut lent prin misterele Timpului; moartea' trupului meu m-a adus pe cărări noi, dar totuși nu am uitat niciodată acel dulce chip angelic, în trecerea sa pe Pământ.

Mai târziu, am reușit să-i sărut faldurile veșmântului ei ceresc și am ajuns să-i cunosc povestea ei dumnezeiască. Rezultatul acestei cunoașteri este această carte simplă, care nu se pretinde a fi o operă literară.

Mai degrabă, aceasta este o carte despre sentimente. Este pentru cei care apreciază experiența umană cu toată inima lor. Însă le vorbește mai ales celor care sunt închiși, condamnați, orbi față de faptul că dragostea vindecă o multitudine de păcate, așa cum ne-a învățat Iisus. Majoritatea celor care studiază Evanghelia se lasă cuprinși de ideea' unei răscumpărări dificile - de tipul „ochi pentru ochi” - sau de

preocupări legate de recompensele de pe Pământ sau din Rai. Aici, este vorba despre cazuri de reîncarnări de suferință; acolo este anticipat doar plânsul amar; dincolo inimile tânjesc la un repaus de pace și liniște. Speranța' și responsabilitatea par a fi comori uitate. Desigur, caracterul incoruptibil al Dreptății nu poate fi neglijat; dar cu toate acestea, nu trebuie să uităm optimismul, încrederea, abnegația și toate celelalte energii pe care iubirea' caută să le trezească în însăși miezul conștiinței.

Pentru sufletele' sincere care plâng în lanțurile descurajării și fricii, povestea lui Alcyone este un balsam mângâietor. Este firesc ca, asemenea unei viziuni iubitoare din lumea' veșnică a spiritelor, ea să iasă dintre paginile luminoase ale vieții ei, să-l întrebe pe cititorul care se simte apăsător și ostenit:

„De ce să te agăți' de ideea' de pedeapsă implacabilă, când de fapt Tatăl nostru ne oferă izvorul inepuizabil al iubirii' Sale? De ce acorzi atât de multă importanță suferinței? Ridică-te! L-ai uitat pe Iisus? Învățătorul cel fără de păcat a suferit pentru noi toți, așa că cine ești tu cel nemulțumit că faci vreo lucrare, din dragoste pentru numele Lui?”

Portretul psihologic al lui Alcyone este mult mai complex decât s-ar putea imagina la o primă vedere. În măreția abnegației ei, vedem iubirea' ce renunță la gloria luminii pentru a descinde în lumea' morții. Prin gestul ei dumnezeiesc, Pământul nu mai este doar un loc de ispășire, de exil amar; ci este de asemenea o școală sublimă, ce merită să fie vizitată de spiritele celeste. Între orizonturile acestei planete, încă mai există întuneric, moarte', lacrimi... Aceasta este incontestabil. Dar oricine va urma căile pe care Alcyone le-a urmat va transforma această întregă moștenire în comori fructuoase care conduc la viața veșnică.

Vă oferim în lucrarea de față, dragi cititori, aceste vechi amintiri.

Dar vă rog să înțelegeți că, deși sunt vechi, acestea sunt totuși de neprețuit. Sunt moșteniri sacre pentru cuferele inimilor, bijuterii de neprețuit pe care le vom împărți tuturor, având în vedere faptul că, deși mulți cred că s-au bucurat de un succes răsunător și de o fericire' trecătoare pe vastele terenuri ale acestei lumi', de fapt ei încă nu au obținut victoria păcii în cadrul vieții sacre care se desfășoară între zidurile unui cămin.

Emmanuel

Pedro Leopoldo, 11 ianuarie 1942

- 1 -

SACRIFICIILE IUBIRII

Peisajul era înconjurat de întuneric - era o regiune de nedescris în limbile omenești. Suprafața terenului era formată din materii diferite de cele care compun solul Pământului: o suprafață brăzdată de cărări întortocheate, printre arbuști piperniciți care semănau cu cactușii deșerturilor. În peisajul întunecat ale acestui cadru sumbru, orizontul se pierdea în depărtare, ca și când era ora unui amurg apăsător.

Era rece, o răceală accentuată de rafale puternice de vânt rece, umed, care lăsa o senzație vagă de plânset tânguitor în aer. Locul acela era ca un tărâm trist de exil pentru nelegiuții condamnați la pedepse grave.

Cu toate acestea, se puteau auzi voci venind de la niște prizonieri plini de așteptare și speranță, deși erau aproape complet acoperite de vânt.

Într-o peșteră ferită, întunecată, un mic grup de spirite vinovate discutau despre marile lor planuri de viitor. Robele lor ciudate și glugile mari îi făceau să arate ca slujitorii unui cult straniu.

Unii dintre ei păreau neliniștiți și înspăimântați, în timp ce alții exprimau o profundă descurajare în ochi.

— Acum, spuse unul dintre ei, care părea să fie mai important, trebuie să ne reînnoim idealurile; trebuie să dăm un nou impuls voinței noastre slăbite. Trecutul a dispărut de mult și noi trebuie să ne adunăm toate puterile pentru încercările care vor veni. Providența milostivă a Celui Atotputernic ne oferă ocazia de a avea noi experiențe pe Pământ. Să ne gândim îndelung și intens la felul în care am căzut ultima dată cu capul înainte în vârtejul pasiunilor lumii și să fim fermi în scopul nostru sfânt de a fi victorioși de această dată. Câți ani am pierdut în suferința cea mai amară pe acest

tărâm al demeritului neputincioase?... Să ne amintim suferința de pe calea ispășirii și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru șansa de a realiza noi eforturi de purificare. Să uităm mândria care ne-a degradat inimile, lăcomia și egoismul care ne-au chinat sufletele noastre ingrate, și să ne pregătim pentru experiențele drepte și necesare care ne așteaptă.

Însă glasul vorbitorului se stinse, îneacă în lacrimi. Amintirile dureroase ale trecutului cuprinseră acest grup de foști preoți, care s-au îndepărtat de calea nobilă pe care Domnul le-a trasat-o.

Începură cu toții să-și împărtășească sentimentele unii altora. Unii vorbiră despre problemele lor personale, alții își exprimară intenția de a munci din greu până când vor reuși.

— Ceea ce mă deranjează cel mai mult, spuse unul dintre ei, este pierderea memoriei, care ne învâluie mințile atunci când ne intrupăm. Înainte de a ne reîncarna, ne facem o mie de planuri care implică efort, abnegație și perseverență. Avem o mulțime de intenții admirabile, dar când vine vremea să le îndeplinim efectiv, cedăm la vechile noastre slăbiciuni sau repetăm aceleași vechi greșeli care ne-au condus în prăpastia fărădelegii și a ispășirii amare de unde am plecat la început.

— Dar dacă Creatorul nu ne-ar binecuvânta cu o astfel de pierdere temporară a memoriei, explică prietenul căruia i-au fost adresate aceste remarci, cum am putea primi vreo răsplată pentru modul în care ne trăim viețile noastre? Dacă nu ar fi aplicat balsamul binecuvântării cerești pe rănilor amintirilor, cine ar putea

spera vreodată să izbândească în confruntarea cu vechii dușmani? Fără pacea minții ce rezultă din pierderea temporară a memoriei, probabil că Pământul nu ar mai fi o școală binecuvântată, ci ar deveni un cuib abominabil de dușmănie neîncetate.

— Chiar și așa, mă sperie de moarte, replică celălalt. Simt o anxietate enormă doar la gândul că o să-mi pierd memoria din nou, că o să fiu aproape complet inconștient de moștenirea mea spirituală în timp ce pășesc pe căile Pământului, la fel ca cineva care este îngropat de viu și incapabil să respire.

— Dar cum ai putea învăța umilința, dacă memoria ta ar fi încă vie și plină de mândrie? De exemplu, crezi că ți-ai putea săruta fiul, știind că el a fost dușmanul tău neîmpăcat în trecut? Dacă te-ai căsători, crezi că ai putea să iubești femeia pe care ai pângărit-o într-o viață anterioară, împingând-o către prostituție sau legături promiscue? Nu vezi o astfel de pierdere a memoriei ca fiind una dintre cele mai puternice manifestări ale bunătății dumnezeiești față de cei nelegiuți și rătăciți? Sunt de acord că pentru cei care au văzut măcar o scânteie din splendorile lumii spirituale - chiar și de departe, așa ca noi - experiența umană înseamnă de fapt o penitență dificilă într-un „mormânt”. Dar noi, dragul meu Menander, am fost îngropați în fărădelege pentru o foarte lungă perioadă. Conștiințele noastre au nevoie de mântuire prin ispășire. Cel mai rău fel de moarte este eșecul, dar Pământul ne oferă acum remediu de care avem nevoie și ne oferă ocazia sfântă să revenim din nou pe picioarele noastre. Ne vom renaște în forme perisabile și vom muri puțin câte puțin în fiecare zi, până când, cu ajutorul prafului lumii, vom fi eliminați monștrii infernali ce încă mai sălășluiesc în noi.

Prietenul său păru să cântărească aceste concepte profunde și, dând din cap că era acum convins, schimbă subiectul:

— Când vom ști cu siguranță locul precis al noii noastre experiențe în fluidele terestre?

— În orice clipă de acum încolo. După cum știi, mulți dintre noi au plecat deja. Binefăcătorii destinului nostru, cei care au intervenit pentru a ne oferi noi oportunități pentru efortul nostru de răscumpărare, ne-au trimis mesajul lor final, urându-ne succes în eforturile noastre viitoare.

Chiar atunci, se petrecu ceva ce nu putea fi văzut de către sufletele acestea pline de suferință, dar și de speranță. O formă luminoasă coborî din sfera constelațiilor, ca o stea care se desprinde din colierul strălucitor, imens al nopții, o noapte caracterizată de

în tineric profund și atotînvăluitoare. Chiar în momentul în care fu pe punctul să atingă terenul aceluia peisaj întunecat, luă o formă umană, deși trăsăturile chipului său nu puteau fi văzute, atât de mare era aura sa de splendoare și strălucire. Totuși, așa cum se petrece în cadrul impresiilor umane condiționate de nevoile fiecărui individ, niciunul dintre cei prezenți nu putu să observe deloc această prezență binevoitoare, decât printr-o bucurie lăuntrică, plină de așteptări sfinte. Nu puteau să-și explice sentimentul de însuflețire care-i cuprinse pe toți cei prezenți. O încredere sporită în reușită în viitor le însufleți conversația. Cineva spuse că poate în acel moment, noi binecuvântări de la Dumnezeu au coborât asupra acestui grup, care a fost cândva atât de speriat și izolat.

Menander și Pollux, cei doi prieteni a căror conversație a fost redată aici, își exprimau bucuria sublimă care le umplea inimile, și cu toții erau plini de cel mai sfânt entuziasm, până când micul grup se despărți, cu cuvinte emoționante de bun-rămas și promisiuni sacre.

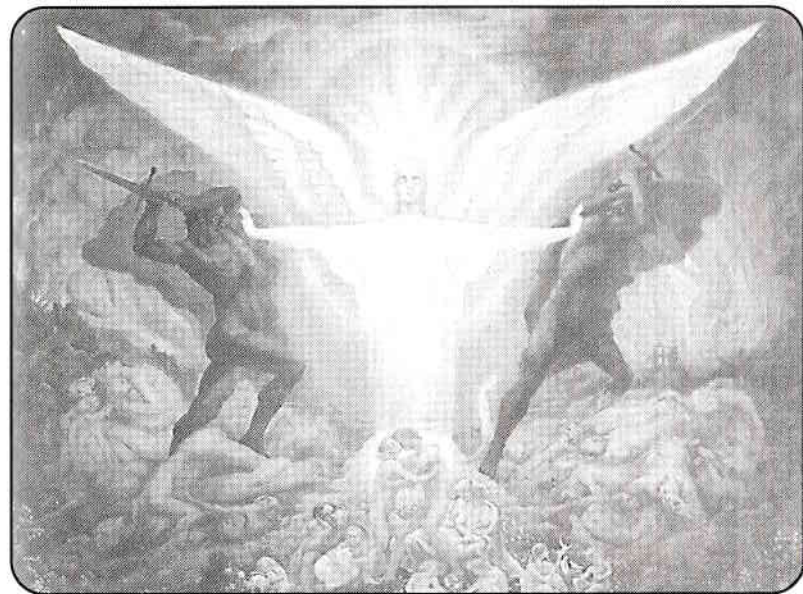
Pollux mai rămase totuși o vreme acolo, pentru a reflecta asupra generozității Celui Atotputernic și asupra măreției viitorului. Nu percepu prezența entității sublime, învăluite în lumină, care rămăsese lângă el într-o atitudine iubitoare, dar fu cuprins de emoții profunde care-i evocau amintiri din trecutul îndepărtat. În acea clipă, se simți cuprins de sentimente inexplicabile. De ce oare a căzut de atât de multe ori pe calea umană? A trecut prin numeroase zbatere ca să poată fi unit cu Dumnezeu pentru totdeauna în iubire pură, dumnezeiască. A muncit din greu pentru Evanghelia lui Iisus, pentru a o sluji în spirit și în adevăr, dar în lupta sa cu eul său interior, pasiunile inferioare au fost mereu victorioase. În ce constelație trăia acum Alcione, sufletul sufletului său, viața vieții sale? Își aminti de altruismul și sacrificiile ei pentru răscumpărarea lui și își aminti că în timp ce sufletul ei sfânt era mereu plin de renunțare de sine, al său a fost invariabil slab și oscilant, exacerbându-i eșecurile.

Cu câteva secole în urmă, își începuse sarcina de răscumpărare și creștere spirituală în lumina Evangheliei lui Iisus Hristos. Parcursesse această cale cu noblețe până la un moment dat, dar tocmai când era pe punctul de a-și desăvârși efortul pentru viața veșnică, căzuse dezastruos, ca un nelegiuit de rând. A fost disperat. S-a rătăcit într-o degradare grosieră. Răzvrătirea lui nu a făcut decât să-i sporească și mai mult suferința lăuntrică și l-a împins să cedeze asediului presant al tot mai multor ispite. Acum, cu lacrimi amare, își aducea aminte

de chipul iubitei sale. Memoria păru acum mai clară. Ultimele secole luară formă înaintea ochilor spiritului său: Alcione, cea mereu pură și devotată; el, mereu incorigibil și crud. În ultimele lui vieți, a cerut să poarte sutana de preot catolic, pentru că a dorit să se dedice celibatului regenerativ. A vrut să facă un efort să se abțină de la confortul sacru al unui cămin, pentru a îmbrățișa izolarea și nevoile adânci ale inimii, căutând să-și imprime în minte, cu fierul cel roșu al ascezei, acel gen de iubire care este pură și credincioasă. Dar în acele vremuri periculoase, a eșuat mereu. A pângărit sanctuarele, și-a trădat îndatoririle sacre, și-a uitat angajamentele sfinte și a părăsit din nou lumea ca un nelegiuit răzvrătit. Pollux reflectă asupra greșelilor trecutului său rătăcit și apăsător de mustări de conștiință, începu să plângă.

Unde era Alcione? Părea să nu știe nimic despre nenorocirile lui. Trecuseră mulți ani de la rătăcirile sale pământești, timp în care fusese doar un spirit pustiu cuprins de remușcări amare, și nu avusese niciodată șansa să-i sărute mâinile iubitoare și harnice. Din când în când, a primit mesaje de încurajare și de mângâiere sacră de la ea, dar nu și-a putut stinge dorul chinuitor și nici să evite deznădejdea sufletului său căzut în abisul unei disperări amare.

Vorbind cu prietenii lui, Pollux a găsit întotdeauna argumente puternice pentru a-i convinge pe cei mai rebeli sau pentru a-i consola

pe cei mai triști. Vastul său rezervor de cunoaștere i-a oferit resurse spirituale care le lipseau altora.

Și totuși, în acel moment din eternitatea sa, se simțea extrem de singur și nefericit.

Sub jugul regretelor adânci și simțind că se apropie ora de întoarcere la viața pământească, caută refugiu în rugăciune și murmură cu ochii ridicați:

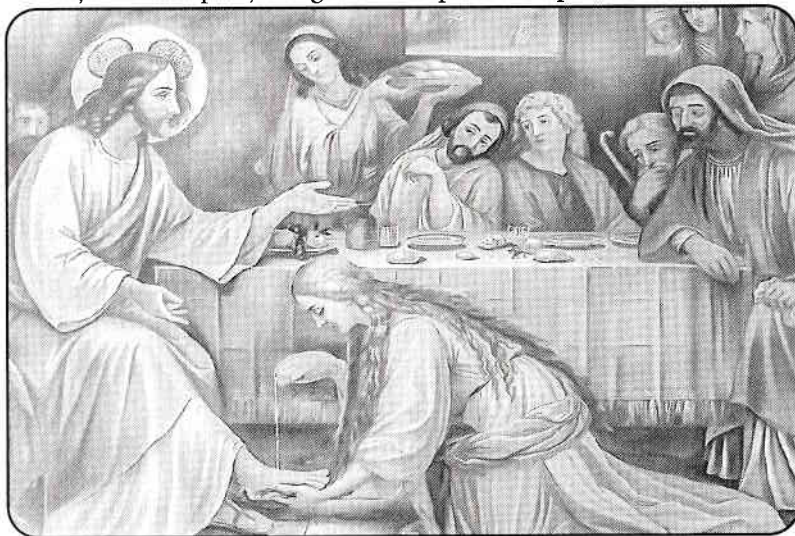
— Dragul meu Iisus, Învățător binevoitor, dăruiește putere inimii mele îndurerate, slăbite!... Milostivește-Te să-Ți închizi ochii față de slăbiciunile mele și să-i deschizi față de suferința mea, Doamne!... Întărește-mi voința slăbită și, dacă este posibil, Mântuitorul meu, acordă-mi grația să aud vocea lui Alcyone înainte să plec!

Evocând-o pe preaiubita lui, izbucni în lacrimi, în care se stinse rugăciunea lui plină de emoție și durere. Își coborî umilit ochii plini de lacrimi și plânse în tăcere, de parcă i-ar fi fost rușine de durerea în care se afla.

În acea clipă, entitatea iubitoare care îl ajuta părea să se roage intens, făcând un adevărat efort pentru a deveni vizibilă. Razele de lumină care o acopereau în străluciri dumnezeiești se diminuează treptat. Întunericul peisajului o înconjură complet, și o femeie tânără, de o frumusețe uluitoare îi atinse penitentului umărul, într-un gest de o delicatețe fermecătoare.

— Pollux! exclamă ea, cu o dulceață de nedescris.

El își ridică capul și strigă cu o surpriză inexprimabilă:

— Alcyone!... Alcyone! exclamă el cu o bucurie fără margini, căzând în genunchi, sărutându-i mâinile cu recunoștință. Cât timp am fost lipsit de iubirea ta?! Zilele mele mi-au părut milenii de apăsare de nedescris. Ai venit să-l ajuți pe răătăcitul care sunt? Ah, da! Dumnezeu trimite mereu îngerii Săi celor nenorociți, așa cum L-a trimis păcătoșilor pe Domnul nostru Iisus Hristos!

— Ridică-te și privește dragostea Celui Preaînalt, spuse ea cu o sensibilitate angelică. Să nu crezi că ai fost abandonat pe căile răscumpărării. Domnul a fost cu noi, așa cum eu am fost întotdeauna cu tine. Fii curajos în noua viață pe care o vei avea în curând! Iisus ne vede aspirațiile elevate. Nevoiește-te și muncește din greu, Pollux, și într-o bună zi vom fi reuniți pentru totdeauna în eternitatea sublimă. Dumnezeu este izvorul fericirii nemuritoare, iar atunci când vom triumfa peste orice imperfecțiune, vom fi scăldați în izvorul bucuriilor nefărșite.

— Vai mie! exclamă el, lipsit de speranță.

— Nu te lamenta! spuse entitatea binevoitoare. Încetează să-ți mai plângi de milă. Atotputernicul îți oferă dreptul de a a-ți reinnoi eforturile pentru reușita dumnezeiască. Noi eforturi te așteaptă în sânul cel bun al Pământului binevoitor. Ai cerut o nouă oportunitate de a te consacra lui Dumnezeu, iar Providența ți-a oferit-o.

— Da, răspunse Pollux, izbucnind în lacrimi, m-am rugat să-mi reiau eforturile ca preot consacrat lucrării dumnezeiești. Încă o dată vreau să mă supun efortului de negare de sine și de ascetism, exersând iubirea față de aproapele. Îmi voi folosi toată puterea pentru a urca măcar câteva trepte ale distanței imense care ne separă pe scara evoluției. Vreau să trăiesc fără cămin și fără copii pe care să-i iubesc. Vreau să cunosc singurătatea pe care ai trăit-o de atâtea ori din cauza sacrificiului tău greu pentru mine. Noaptea mele vor fi însingurate și triste. Voi păși alături de cei care cad și suferă, pentru ca astfel să-I pot sluji lui Iisus în lucrarea Sa de iubire și iertare.

Alcyone îl privi cu dragoste, cu ochii plini de lacrimi, mișcată de o emoție inefabilă de bucurie și recunoștință. Afirmațiile și promisiunile preaiubitului ei îi umplură inima ca niște mângâieri delicate.

Pentru o lungă perioadă de timp, ea a lucrat fervent pentru acel moment dumnezeiesc când Pollux putea să-L înțeleagă și să-L simtă pe Învățător în inima sa, în loc să Îl interpreteze doar intelectual.